

pls

Naughty Bedtime

นิทานร้อนช่อนรัก

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

เจ้าหญิงฟูลอโอบ เซียน
HIRUNA ภาพ

MAD
OVERDOSE

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Naughty Bedtime นิทานร้อนช้อนรัก

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2475-1

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พินวน

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เมื่อเราต้องพบเจอกับความเจ็บปวดที่แสนโหดร้าย บางครั้งก็เป็นเรื่องยากที่จะลบเลือนมันไปจากใจใช้มั้ยคะ หลายๆ คนก็มีวิธีรับมือกับความเจ็บปวดที่แตกต่างกันไป บางคนยอมรับมัน บางคนใช้มันผลักดันชีวิตให้เดินไปข้างหน้า ในขณะที่บางคนยังต้องมีชีวิตอยู่กับความเจ็บปวดนี้ โดยไม่อาจข้ามผ่านมันไปได้

'ยาหยี' นางเอกของเราในเล่มที่ทุกคนถืออยู่นี้ก็มีอดีตอันแสนเจ็บปวดจนมันฝังรากลึกลงไปในตัวเธอเช่นกันค่ะ ทำให้เธอต้องมีความสัมพันธ์กับผู้ชายมากมายหลายตา เพราะมันเป็นวิธีเดียวในการปลดปล่อยความเหงา ความเศร้าที่เกาะกินหัวใจ รวมไปถึงความปรารถนาอันรุนแรงของเธออีกด้วย แต่เพื่อนสนิทที่อยู่เคียงข้างเธอมาตลอดอย่าง 'มาวิน' กลับเรียกร้องในความสัมพันธ์ที่มากกว่านั้น มากกว่าที่ยาหยีจะให้ได้ แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสองจะเป็นอย่างไร ในเมื่อคนหนึ่งไม่യാกรัก แต่อีกคนอยากครอบครอง...

สุดท้ายนี้ขอฝากผลงานเล่มใหม่ของ 'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม' ไว้ในอ้อมใจของทุกคนด้วยนะคะ รับประกันความแซบ ความร้อนแรง ในเรื่อง 'Naughty Bedtime นิทานร้อนช้อนรัก' อย่างแน่นอนค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ตอนที่แจ่มใสติดต่อนมาให้ร่วมทำโปรเจกต์ คือชอบริมของโปรฯ มากจนตอบตกลงทันทีแบบไม่สนใจเดดไลน์ใดๆ กะว่าต่อไปต้องอดหลับอดนอนก็จะต้องร่วมโปรเจกต์นี้ให้ได้ แล้วก็ไม่ได้นอนจริงๆ จ้า ได้รุ่งวันไปหนึ่งเดือนกว่าๆ ด้วยความที่ทำงานประจำไปด้วยแถมเพิ่งย้ายมาอยู่สิงคโปร์ได้ไม่นาน ต้องปรับตัวหลายๆ อย่างก็เลยเป็นการปั่นที่ทำหายพอสมควร บวกกับพล็อตตายมากด้วย กลายเป็นหนักหน่วง x2

แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นการเขียนที่สนุกมากๆ เอ็นจอยกับทุกบททุกตอนทุกหน้าในเรื่องนี้ ตอนคิดพล็อตก็แอบกังวลนิดหน่อย เพราะเนื้อหาและคาแร็กเตอร์ค่อนข้าง Controversial และฉีกไปจากกรอบนางเอกที่เคยเขียนมา เลยไม่รู้ว่ทั้ง บ.ก. และนักอ่านจะชอบกับเรามั้ย... แต่ด้วยความกังวลนั้นเราก็เขียนมันจนจบ จบในแบบที่เราอยากเขียน แบบที่เราชอบ แบบที่เราอยากให้ทุกคนได้อ่านกัน ยังไงก็ฝากยาหยีกับมาวินไว้ด้วยนะคะ เราผูกพันกับสองคนนี้น่าเหมือนเค้ามีตัวตนจริงๆ เลย หวังว่าทุกคนจะสนุกกับ Naughty Bedtime กันนะคะ~

สุดท้ายขอขอบคุณเพื่อนร่วมโปรเจกต์ทั้งสามคน น้องชี นางร้าย น้องพอร์ช Porshenocchio และน้องเต็ม Chai_Hong ด้วยค่ะ การทำงานกับน้องๆ สนุกมาก ชอบตอนได้คุยปรึกษาออกไอเดียกันตั้งแต่ริมนของเซต พล็อต จุดเชื่อม รูปแบบปกที่ชอบ การเชื่อมโยงตัวละครในจักรวาลเดียวกันต่างๆ มากๆ ดีใจที่ได้ร่วมโปรเจกต์กันน้ำ ขอให้โปรฯ นี้ปังๆ~

ขอบคุณเพื่อนหอม เพื่อนมิน เพื่อนนิ้ม ที่ช่วยให้คำปรึกษาเรื่องพล็อตในตอนที่เราทำแอ้งเขียนต่อแทบไม่ไหว ขอขอบคุณนักวาด HIRUNA สำหรับปกงามๆ ที่ทำให้นิยายเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น ขอขอบคุณตัวเองที่กล้าเขียนพล็อตนี้(ฮ่าๆๆ) และสุดท้ายขอบคุณทุกคนที่เลือกหยิบเล่มนี้ขึ้นมาคะ :)

ใครมีอะไรอยากพูดคุย เจอกันที่เพจเจ้าหญิงผู้เลอโฉม (www.facebook.com/prettyprincessjamsai) หรือทางทวิตเตอร์ (@Kantarin_L) หรือทางอินสตาแกรม (@prettyprincessjamsai) ได้หมดเลยค่า

แล้วเจอกันใหม่เล่มหน้าคะ รัก!

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

"I feel about sex the way vampires feel about blood."

เซ็กซ์ สำหรับฉันแล้ว ก็ไม่ต่างอะไรกับเลือดสำหรับแวมไพร์หรอก

บทนำ

Let's Play A Love Game, Baby.

เสียงหอบหายใจถี่กระชั้น เสียงหัวใจเต้นดังออกมาข้างนอก และเสียงเนื้อผ้าเสียดสีกันตอนที่ร่างของคนสองคนขยับเบียดแนบชิดแทบรวมเป็นหนึ่งเดียว ความร้อนรุ่มราวกับไฟเผาไหม้กระหน่ำอย่างหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทีละน้อยเมื่อยามร่างสูงที่อยู่ด้านบนขยับกระแทกกระทั้นเข้ามาอย่างดิบเถื่อนทำให้รู้สึกราวกับทั้งร่างกำลังจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

ทั้งหมดทำให้ฉันหลงมัวเมาอยู่ในห้วงอารมณ์จมดิ่งลึกลงไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด สองแขนเหวี่ยงสะเปะสะปะไปโอบรอบคอเขา ก่อนจะรั้งผู้ชายที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนเข้ามาใกล้ ใกล้มากพอจะลิ้มรสเขาด้วยริมฝีปากและปลายลิ้นที่ซ่าของของฉันได้

จุดนั้นทำให้เขาเร่งจังหวะขึ้นคล้ายกับฉันเพิ่งเติมเชื้อเพลิงเข้าไปในกองไฟ ได้ยินเสียงคำรามแผ่วเบาของเขาที่ข้างหู สองมือจิกเล็บลงบนแผ่นหลังของเขา ก่อนที่ฉันจะยื่นหน้าเข้าไปกระซิบข้างหู

"...อีก"

เพราะแค่นี้มันยังไม่พอ

"...เร็วขึ้นอีกสิ"

มันยังเต็มเต็ม 'ความต้องการ' ของฉันไม่พอหรอก

เขาเร่งจังหวะขึ้นตามคำสั่งของฉัน ความรู้สึกร้อนจัดแผ่ซ่านไปทั่วร่าง แรงกระแทกส่งผ่านความสุขให้กระจายตัวไปทั่วจนร่างกายเริ่มชา นิ้วเท้าเกร็งแน่น หยดเหงื่อจากหน้าผากเขาที่กำลังออกแรงอย่างหนักหน่วงหยดลงมาบนร่างฉัน และช่วงเวลานี้เองที่ฉันชอบที่สุด เพราะในหัวจะมีเพียงสีขาวโพลน กับความรู้สึกสุขล้ำที่ทำให้ลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมดสิ้น

"...!"

ความรู้สึกสยิวทำให้ต้องกัดฟันไม่จั่นคงร้องเสียงหลงไม่เป็นผู้เป็นคน ฉันเบียดกายเข้าหาเขาเพื่อบอกให้รู้ว่าเริ่มจะไม่ไหวแล้ว และจังหวะสุดท้ายของเขาก็ทำให้ร่างฉันบิดร่าเหมือนใจจะขาด แต่ก็มาพร้อมกับความสุขล้ำจนร่างกายอ่อนยวบยาบไปหมด ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นฉันก็รู้สึกถึงช่วงท้องที่บีบรัด นิ้วเท้าเหยียดเกร็ง ฉันกอดร่างเขาไว้แน่น ก่อนที่เราจะไปถึงฝั่งฝันพร้อมๆ กัน

เขาถอดร่างฉันไว้แน่น ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาจูบหน้าผากฉันอย่างอ่อนโยน แล้วทิ้งตัวลงนอนหงายอย่างเหนื่อยอ่อน ก็ไม่แปลกหรอก คงจะหมดแรงเสีย ออกแรงขนาดนั้น...

"รู้สึกดีมั้ย" เขาเอ่ยถามเสียงหอบกระเส่า ดูท่าทางพึงพอใจกับความสุชาระลอกแรกที่เพิ่งผ่านพ้นไป แน่ละ คงไม่มีผู้หญิงคนไหนจัดให้เขาได้อย่างถึงใจเท่าฉันอีกแล้ว

"ก็ดี" แต่มันก็ยังไม่พออยู่ดี "แต่ใครบอกว่ารอบเดียวพอ"

"เอ๊ะ..." เขาอึ้งไปก่อนจะหัวเราะ "อีกรอบจะไหวเหอะคุณ"

"ฉันไหว คุณนั่นแหละไหวรีเปลา"

ฉันถามพร้อมกับขยับขึ้นไปเป็นฝ่ายอยู่ด้านบนเอง เล่นเอาเหยื่อของฉันในคืนนี้ถึงกับสะดุ้ง

"เดี๋ยวลี เอาจริงเหอ..."

"จริง"

"แต่ว่าผม..."

"ถ้าไม่ไหวก็อยู่เฉยๆ ไป ฉันจะทำเอง"

"อ๊ะ..."

"ไม่ต้องห่วงนะ รับรองว่ารู้สึกดีแน่ :)"

"...!!!" ร่างของผู้ชายที่อยู่ด้านล่างตัวฉันถึงกับกระตุกเกร็งเมื่อถูกฉัน รุกอย่างหนัก และถึงจะบอกว่าไม่ไหวแต่ร่างกายเขาก็ยังตอบสนองอยู่ดี ผู้ชาย ก็อย่างนี้แหละ

"คุณ...นี่มัน...ไม่ธรรมดาจริงๆ เลย" เขาพูดแต่ละคำอย่างยากลำบาก สองมือช่วยประคองเอวบางของฉันให้ได้จังหวะตามที่เขาต้องการ แต่ฉันไม่ ปล่อยให้เขาเป็นผู้นำในยกที่สองอีกหรือก รอบแรกเขาได้ไปแล้วนี่นา

"บอกให้อยู่เฉยๆ ใจ"

"...!?" เขาทำท่าจะพูดอะไรอีกสักอย่างก่อนจะร้องออกมาไม่เป็นภาษา เมื่อฉันขยับร่างกายเร่งจังหวะเร้าร้อนจนคนที่อยู่ใต้ร่างหมดหนทางจะสู้ ความหวามไวก่อตัวขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะระเบิดออกราวกับดอกไม้ไฟกระจาย อยู่ในร่าง

พอเหนื่อยจนรู้สึกง่วงไม่ไหวแล้วนั่นแหละ ฉันถึงยอมปล่อยเขา ให้เป็นอิสระก่อนจะทิ้งตัวนอนและหลับตาลง...

แล้วอีกหนึ่งคืนก็ผ่านไป เหมือนกับคืนก่อนหน้า แล้วก็ทุกๆ คืนที่ ผ่านมา...และคงจะเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ เพราะหากขาดความสัมผัส ทางกายที่ร้อนแรงไปฉันก็คงอยู่ไม่ได้หรอก

เหมือนกับแวมไพร์ที่มีชีวิตอยู่ได้ด้วยเลือดยังงี้ละ

1

He's Just My Sex (less) Friend. (เขาก็แค่เพื่อนชายที่ไม่ได้มีอะไรกันเฉยๆ)

เช้าวันต่อมา ฉันสะดุ้งตื่นด้วยเสียงโทรศัพท์ที่ดังยิ่งกว่าสัญญาณเตือนไฟไหม้

ไมลี้ ไม่น่าจะใช่เช้าหรรษา น่าจะบ่ายแล้วมากกว่า ฟังส่วางออกขนาดนี้น่ะ

ฉันยกมือขึ้นขยี้ตา ก่อนจะลุกขึ้นนั่งบิดขี้เกียจ จากนั้นจึงหันมองไปข้างตัว แล้วก็พบว่า 'เขา' ยังคงนอนหลับสบายท่าทางสบายใจเฉิบ เจอเสียงดังขนาดนี้ยังจะหลับได้อีก สงสัยเมื่อคืนฉันจะ 'จัดหนัก' เกินไปหน่อยมั้ง

เสียงโทรศัพท์ดังจนจบเพลงก่อนจะวนกลับไปขึ้นต้นใหม่อีกรอบ ตอนนั้นเองที่ฉันเริ่มรำคาญจนต้องยอมลุกจากเตียงไปควานหาไอโฟนซึ่งนอนนิ่งอยู่บนพื้นพรมโดยมีกองเสื้อผ้าวางทับระเกะระกะอยู่...

ว่าแต่ไม่น่ายอมให้ 'หมอนั่น' ตั้งเพลงนี้เป็นเสียงเรียกเข้าประจำตัวมันเลยรำคาญชิบเป๋ง เพราะฉะนั้นสิ่งแรกที่ฉันแหวดใส่ 'หมอนั่น' ทันทีที่กดรับสายแล้วแนบไอโฟนกับหูก็คือ...

"ฮัลโหล! จะโทรมาทำไมแต่เช้าเนี่ย คนเค้ากำลังนอนหลับสบายๆ!"

[แหกตาคุณหรือยังว่ามันก็โง่งแล้ว]

"อะไรของแก นี่เพ็งจะ..." ฉันดึงไอโฟนออกจากหูเพื่อมาดูเวลาบนหน้าจอ ก่อนจะตกใจจนตาโตเมื่อเห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาสิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว "ทำไมเพ็งโง่งมาปานนี้ แล้วฉันจะกลับไปอาบน้ำแต่งตัวทันได้ไง นัดเขาไว้บ่ายสองนะ!"

[...]

"โอ้ยยยยยย จังแค่นี้ละ เดียวฉันรีบกลับบ้านก่อน"

[กลับยังง]

"เรียกแกรีบไง ถ้ามแปลก ฉันเคยขับรถไปเที่ยวด้วยเหร"

[อยู่ไหน คอนโดฯ หรือโรงแรม]

ฉันเงยหน้าขึ้นมองทัศนียภาพรอบตัวก่อนจะตอบกลับไปแบบไม่คิด "โรงแรม"

[ฉันอยู่แถวถนนพอติ เดียววนไปรับ รีบลงมาละ]

"โห มาไวทันใจที่สุด นี่แกรีบจ๊อบเสริมขับแกรีบด้วยไข่มั้ยสารภาพมาซะดีๆ"

[ยังจะพูดมากอีก]

"รู้แล้วค่า จะลงไปเดี๋ยวนี้แหละคะพี่วันสุดหล่อ"

[เกลียดเวลาเธอเรียกฉันแบบนี้ซะมด ชอบทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าฉันเป็นวินมอเตอร์ไซด์ทุกที]

"นั่นมันเป็นความผิดของแกที่เกิดขึ้นชื่อ 'มาวิน' เองไม่ใช่เหร" ฉันพูดและหัวเราะเสียงใสให้คนปลายสาย ก่อนจะชี้เท้าเกี่ยวเสื้อผ้านที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา...เมื่อคืนก็ไม่รู้จะรีบอะไรขนาดนั้น ถอดพับเก็บดีๆ ไม่ได้หรือไง เดรส POEM ฉันยับหมดเลยเนี่ย... "จังแค่นี้ละ เดียวลงไปรอที่ล็อบบี้"

[ฉันต่างหากที่จอดรออยู่หน้าล็อบบี้ รีบๆ ลงมาได้แล้ว ออยามัวแต่อ้อยอิ่ง]

"โห ไวเป็นบ้า นี่ตั้งใจออกมารับฉันอยู่แล้วไข่มั้ย หรือว่าแอบตามมาจอดรอตั้งแต่เมื่อคืน" ฉันใช้หัวไหล่ยัดไอโฟนแนบหูพรางสวมเสื้อผ้าแบบลวกๆ

ไปด้วย "แกนี่มันสตอล็กเกอร์จริงๆ"

[จิ้งกับลั่นนะ]

"เฮ้ย เตี่ยวๆๆ กำลังจะลงไปแล้ว รอแป๊บนะค่า~" ฉันทุดก่อนจะรีบตัดสาย จากนั้นจึงคิดว่าทุกอย่างที่เป็นของฉันทดลงไปในกระเป๋าสะพายเตรียมชิ้นหนึ่งก่อนนายคนที่ยังหลับสบายอยู่บนเตียงจะตื่น

แต่ก็ไม่ทัน เมื่อหันมามองก็เห็นเขาลุกขึ้นมา นั่งมองหน้าฉันทัวด้วยแววตาเช็กซีร่อนแรงเหมือนอยากจะสานต่อจากเมื่อคืนอีกสักยกสองยกเรียบร้อยแล้ว

โดยไม่ได้เอะใจเลยสักนิดว่าตัวเองก็เป็นแค่ผู้ชายอีกคนที่ถูกใช้แล้วทิ้งเท่านั้น

"จะรีบไปไหนล่ะครับคนสวย ไม่มีเบรกฟาสต์อินเบดเหร"

ฉันทิ้งกำลังสวมรองเท้าอย่างเร่งรีบถึงกับชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วดึงแบงก์สี่เหมายสามใบออกมาวางบนเคาน์เตอร์หน้าประตูพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้คนที่นอนงออยู่บนเตียง

"ไม่มีเวลาแล้ว นายไปหาซื้อกินเองแล้วกัน ขอขอบคุณมาก! Have a nice day. นะ!!"

"หา?"

"อ้อ ค่าโรงแรมไม่ต้องจ่ายละ เพราะฉันจ่ายไว้ให้แล้ว นายกลับบ้านไปได้เลย"

จบคำนั้นฉันทก็เปิดประตูเดินออกมาทันทีโดยไม่รอให้เขาตั้งสติได้ ปกติฉันทก็ไม่ได้รีบเร่งขนาดนี้หรอกนะ พอดีวันนี้มีธุระสำคัญ ไม่งั้นก็คงจะอยู่ต่อรอกินเบรกฟาสต์ หรือถ้าถูกใจ...ก็อาจจะมีย่ออีกสักยกสองยกก่อนแยกย้ายกันกลับบ้านก็ได้เหมือนกัน

แต่วันนี้ถึงไม่มีธุระก็คงจะต่อไม่ไหวแล้วละ ปวดหัวเป็นบ้า เมื่อคืนฉันดื่มไวน์เข้าไปก็ขวดกันนะ...

ฉันทพยักหน้าให้พนักงานรีเซพชั่นที่รู้จักคุ้นหน้าคุ้นตากันดีเพราะมาใช้บริการบ่อย ก่อนจะเดินออกไปข้างนอก แล้วเข้าไปเคาะกระจกกรวด BMW Z4 สีดำที่จอดเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าโรงแรมอย่างมั่นใจ ทันใดนั้นเองคนข้างในก็

ลดกระจกลงพลาจมองออกมาด้วยสีหน้าเหม็นเบื่อ ชัดกับใบหน้าหล่อเหลา คมคาย และนัยน์ตาทรงเสน่ห์สีดำสนิทราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนที่แสนจะเชือกชี นามองของเขาเสียจริงๆ

"ไปมัยคะพี่ :) คีนละห้ำแสนพอ ราคาเพื่อน"

"หำบาทยังไม้อาเลย สภาพโทรมขนาดนี้"

"หยาบคาย"

ฉนย่นจุมูกใส่ไ้อ้ำมาวินก่อนจะเปิดประตูถและก้าวขึ้นป่งง แล้วก็ โดนคนขับรถหันมามองหัวจรดเท้าด้วยสายตาเหมือนกำลังมองกองขยะ บนพื้น

"มองอะไร แ่ขนาดนั้นเลยหรอ"

"คือดูไม่ได้เลยเว้ย ไ้อ้หมอนั้นตื่นมาไม่ตกใจแ่หรอ ผู้หญิงคนเมื่อคีน หายไปไหน ไรเงี้ย"

"เวอร์ มีแต่จะตื่นมาขอต่ออีกรอบละสิไม่วา" ฉนยักคิ้วลืวดตาให้มาวิน ก่อนจะปรับเบาะเอนลงจนสุด เพื่อจะนอนแบบที่ทําเป็นประจํา "ที่เมื่อคีน ไม่ก็รอบก็หอบบอกเหนื่อยแล้ว พอเข้ามาทําเป็นคึกคัก..."

"ไม่ต้องเลาก็ได้เว้ย ไม่ได้อยากฟังดีเทล" มาวินยกมือทําทํา ปางห้ามญาติใส่ฉนก่อนจะปรับเข้าเกียร์ D แล้วขยับเคลื่อรถออกจากที่ พร้อมกับลดอุณหภูมิแอร์ในรถลงอีกสององศาโดยอัตโนมัติ เพราะเขารู้ดีว่า ฉนเป็นคนขี้ร้อน และที่ต้องคอยปรับลงทุกครั้งทีฉนขึ้นรถก็เ็นเพราะจริงๆ แล้วหมอนี้เป็นคนขี้หนาว เปิดแอร์ 27 องศาตลอด พอฉนมาถึงคอยปรับ ให้แอร์เย็นขึ้นนั่นเอง

ถ้าเป็นแกร็บก็คือนต้องให้คะแนนเต็มพร้อมทิปอีกทีละร้อย เพราะ ความใส่ใจมาเต็มมากๆ

"แล้วเป็นไง เมาค้างอีกละสิ"

"...แหงดิ หัวจะระเบิดแล้วเนี่ย" ฉนตอบพลาจยกมือขึ้นนวดหัวไปด้วย มือก็ล้วงกระเป๋าควนหาไอเทมลับที่สําคัญกับชีวิต แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ จนกระทั่งมาวินยื่นมาให้หนึ่งอัน

"ไอ้ แต้งกั๊ว!"

"...อยากให้ไอ้พวกผู้ชายที่โดนหิ้วกลับโรงแรมได้มาเห็นสภาพเธอตอนนี้ซะมิด ดูไม่ได้จริงๆ เลยวะเพื่อน"

"พูดมานาน่า ไม่เคยแสบกัหรือไง" ฉันทบ่นพลางดมยาตามไปด้วย เริ่มรู้สึกคลื่นไส้และโยเยหาเตียงนอนขึ้นมาใจจะขาด

"ก็รู้ว่าตื่นมายังไงก็แสบกัจะดื่มทำไมเยอะเยอะวะ ตัวเองก็ใช่จะคอแข็ง"

"...ไม่ได้อยากดื่มสักหน่อย โดนมอมต่างหาก"

"ฮะ? ขอโทษนะครับ ใครมอมใครนะ"

"หนวหนู...รีบๆ ขับไปได้แล้ว เดียวก็ไม่ทันหรอก"

"ครับๆ คุณนาย" มาวินกลกอกตาแบบกวนตีนใส่ฉัน ก่อนจะเหยียบคันเร่งแข่งชาวบ้านบนท้องถนนด้วยสกิลซึ่งระดับโดมินิก โทเรติโตของมัน และทำลายสถิติการขับรถจากโรงแรมมาถึงคอนโดฯ ฉันได้ภายในสิบนาที่ถ้วน

ทันทีที่เขาคจรถในที่จอดประจำซึ่งฉันเข้าใจถาวร ฉันก็รีบเดินนำไปที่ลิฟต์แล้วกดขึ้นชั้น 21 อย่างรวดเร็ว จากนั้นเมื่อถึงห้องก็จัดการถอดเสื้อ แจ็กเก็ตฮินโยนทิ้งไว้บนพื้น พร้อมกับเหวี่ยงกระเป๋าสะพายชาแนลใบโปรดไปอีกทาง ก่อนจะเดินไปถึงตัวลงนอนบนเตียงทันที อา...เตียงที่รักของฉัน

"เตียงสิแม่คุณ ยังจะนอนอีก เวลาไม่มีแล้วเห็นมั๊ยเนี่ย"

"ฉันง่วง!!"

"ไม่ต้องเลย ลุกไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้" มาวินที่เดินเก็บซากแจ็กเก็ตกับกระเป๋าชาแนลของฉันพูดพลางเดินตามเข้ามาในห้องนอนแล้วดึงเอาผ้าห่มไปจากอ้อมอกฉัน "เร็ว ลุกเดี๋ยวนี้"

"ไม่ลุกไว้ยยย"

"นับหนึ่งถึงสาม จะลุกไม่ลุก"

"อยากให้ฉันอาบมาก แกก็อาบให้ฉันสิ"

"ได้!"

"เฮ้ย!!"

ฉันแทบกรีดเมื่อไอ้ปามาวินมันอุ้มฉันขึ้นมาจากเตียงจริงๆ แต่ยังไม่ทันได้ประท้วง หมอนก็จับฉันยัดเข้าไปในตู้อาบน้ำเรียบร้อยพร้อมกับเอ่ยคำสั่งเสียงเข้ม

"อาบน้ำไปซะ"

แหม ทำมาเป็นตุ ฉันทะเบะปากอยู่ในใจก่อนจะตอบกลับไปด้วย
จิตมารยาที่ทำความชั่วไม่ใช่เป็นผู้เป็นคนมานักต่อนักแล้ว

"...ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เข้ามาอาบน้ำด้วยกันเลยสิ"

พูดไปก็หยักยิ้มหวานเชื่อมไปด้วย ในห้วงคาดหวังว่ามันจะต้องด่ากลับมา
อย่างสาดเสียเทเสียเหมือนกับทุกครั้ง

แต่ครั้งนี้...มาวินกลับเงียบไป หน้าซำยังมองมาด้วยแววตาจริงจัง
ผิดปกติอีกต่างหาก

"อะ...อะไรของแก..."

ฉันหัวเราะแผล่เบาเมื่อนัยน์ตาสีดำคมกริบของมาวินกวาดมองทั่ว
กรอบหน้าฉัน ก่อนจะค่อยๆ ลากต่ำลงเรื่อยๆ ไล่จากโหนกร้าวลงมาจนถึง...

"อยากให้ 'อาบด้วยกัน' หรือ..." มาวินเอ่ยถามเสียงต่ำกว่ำทุกที ก่อนจะ
ทำให้ฉันผล่อกำวถอยหลังเมื่ออยู่ดีๆ มันก็เดินเข้ามาใกล้ฉัน เฮ้ย เดี่ยวสิ ทุกที
ต้องด่ากลับไม่ใช่หรือ ทำไมครั้งนี้อยู่ดีๆ ถึงได้เล่นด้วยขึ้นมาล่ะ "ก็ได้"

"ไอ้วิน..."

ฉันขยับปากเตรียมจะโวยวาย...แต่อีกฝ่ายไวกว่า

มาวินดันโหล่ฉันไปจนชิดกับผนังตู้อาบน้ำ ก่อนจะเอื้อมมือไปด้านหลัง
แล้วรูดซิปเดรส POEM ของฉันลงจนสุด เล่นเอาฉันตกใจจนกระตุกริบคว่ำซูด
ไว้ก่อนที่มันจะร่วงลงพื้น เพราะเมื่อเข้าฉันก็เกียจใส่บราเลยคิดว่าเอาแต่เดรส
มาใส่แบบโนบรานะสิ

"เขิน?"

"แกเล่นน้ำอะไรของแกเนี่ย"

"เธอชวนเองไม่ใช่หรือ" มาวินเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งก่อนจะหยักยิ้มมุมปาก
และนัยน์ตาสีดำสนิทราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนคู่สวยของเขาก็เปล่งประกาย
วิบวับทำให้หัวใจฉันไหวอย่างบอกไม่ถูก "ก็จะจัดให้ไง"

"...อะ..."

"อาบน้ำให้สนุกนะ"

เขากระซิบด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่เย้ายวน ก่อนจะผละออกห่างแล้วเอื้อมมือ

ไปหมุนเปิดน้ำเย็นเจี๊ยบจนสุด จากนั้นจึงชักมือกลับพร้อมปิดประตูตู้อาบน้ำ
ข้างชั้นไว้นั่นอย่างเลือดเย็น และฉันที่มัวแต่ยืนอึ้งกับละครฉากใหญ่ของมัน
ก็ถึงกับร้องเสียงหลงเมื่อเจอน้ำเย็นจัดแบบไม่ทันตั้งตัว

"กร๊อตดดดด แกทำบ้าอะไรเนี่ย!"

"เสียใจด้วยนะ 'ยาหยี' มารยานางมารร้ายของเธอมันใช้กับฉันไม่ได้ผล
หรอก..."

มาวินหัวเราะจนไหล่สั่นจากอีกฟากของตู้อาบน้ำ ก่อนจะหันหลัง
กลับไปในนิทานที่เดียวกับที่ฉันโมโหแล้วเผลอปล่อยมือจากเดรส POEM จนมัน
ร่วงลงไปกองอยู่แทบเท้า

"รีบอาบน้ำแล้วออกมากินข้าวเช้า จะทำไว้รอ"

จบคำนั้นมันก็เดินออกจากห้องน้ำไปโดยไม่หันกลับมา ทิ้งให้ฉันยืน
พิศพิศอยู่คนเดียวในห้องน้ำ

แน่ล่ะ ไม่มีทางหรอกที่เส้นไห้และมารยาของฉันจะใช้ได้ผลกับหมอนี้...
เพราะเขาคือคนที่รู้จักฉันดีที่สุดในโลกใบนี้ล่ะ ทั้งนิสัยใจคอรวมไปถึงทุกส่วน
บนร่างกายด้วย

รู้จักดีกว่าผู้ชายทุกคนที่เคยได้ขึ้นมาบนเตียงฉันรวมกันเลยทีเดียว

สิบห้าวันที่ต่อมา

"เอ้า รีบกินซะ จะได้กินยา"

หลังอาบน้ำสระผมเสร็จแล้วฉันก็เดินออกมาในชุดคลุมอาบน้ำพร้อมกับ
ผ้าขนหนูบนหัว บนโต๊ะกับข้าวมีซูชิไก่เฟิงทำเสร็จใหม่ๆ กลิ่นหอมกรุ่นยังคง
มีควันพวยพุ่งออกมาดูน่ากิน และที่ข้างๆ กันก็มี FOD ของสี่เหลืง ยากแ่งงัก
ที่เป็นผู้ช่วยชีวิตของฉันมาแล้วนักต่อนัก อย่างในวันที่เมาค้างแล้วต้องออกงาน
แบบวันนี้...

นั่นไง บอกแล้วใช่ไหมล่ะ ว่าเขารู้จักฉันดีที่สุดในโลกนะ

"บริการดีจริง ๆ เลย แกแต่งงานเป็นเมียฉันมั๊ย เตียวให้เงินเดือนละ
สามแสนเลย"

"...ไม่เอาไว้ย ซี้เมาอย่างนี้นะ"

ฉันหัวเราะเมื่อเห็นมาวินแบ่ปาก ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งที่โต๊ะกับข้าว แล้วเอียงคอมองซามซูปไก่ที่มีเพียงซามเดียวนบนโต๊ะ

"แล้วแกไม่กินเหรอ ทำไม่มีซามเดียว"

"พอตีผมเป็นคนศิวิไลซ์ ตื่นมากินข้าวเช้าตั้งแต่ตอนเช้าแล้วไงล่ะครับ"

"แต่เนื้มันเที่ยงแล้วนะ" ฉันเถียง ก่อนจะนึกเหตุผลออกเองในที่สุด "ในตู้เย็นเหลือไก่แค่สองน้องไข่ปะเลยทำได้แค่ซามเดียว"

"อ้าว รู้ด้วยเหรอ นึกว่าปกติเปิดตู้เย็นมามองหาแต่เหล้ากับเบียร์อย่างเดียว"

"แะะเก้งงงงง" ฉันลากเสียงยาวก่อนจะตักไก่อกับซูปขึ้นมายื่นไปตรงหน้าเขา "บอกดีๆ แล้วกินด้วยกันก็ได้เนี่ย ทำมาเป็นศิวิไลซ์ศิวิไลซ์น่ารำคาญ"

"...คนเค้าอุตส่าห์ทำให้กินยังจะมาด่าอีก เธอเนื้มันนิสัยไม่ดีจริงๆ เลย"

"บนๆ จะกินมั๊ย"

"..." มาวินถอนหายใจเหมือนรำคาญสุดๆ ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามางับไก่ที่ฉันป้อนให้ จากนั้นจึงพยักหน้ากับตัวเอง "อืม อร่อยแฮะ"

"อะไร ตอนทำเสร็จไม่ได้ชิมเหรอ"

"ไม่เห็นต้องชิม ลิ่นจะเข้แบบเธอกินอะไรก็อร่อยไปหมดอยู่แล้ว"

"เห็นจ้ะฉันก็เลือกนะ"

"เลือกยังไง ไหนว่ามา"

"ก็อย่างน้อยต้องสูงสัก 180 เซนติ์ แล้วก็ต้องตัวหอมๆ ด้วย แน่نونว่ามือต้องสวย นิ้วต้องยาว..."

"...นี่คือจะเลือกไก่หรือเลือกผู้ชาย เอาให้แน่ๆ"

"คล้ายๆ กันนั่นแหละ" ฉันตอบหน้ามึนก่อนจะยกซามขึ้นชดน้ำซูปไปครึ่งหนึ่ง จากนั้นจึงลุกขึ้นยืน "แกกินต่อเหอะ เดี๋ยวฉันไปแต่งหน้าทำผมก่อน"

"ทำไมไม่กินให้หมด"

ฉันหยิบ FOD มากินก่อนจะยักคิ้ว "ถ้ากินทีเดียวหมด เดียวก็หมดความน่าตื่นเต้นกันพอดีนะสิ"

"หลักการอะไรของเธอวะ"

"นี่ แก้วจันใส่ชุดแบบไหนดี เบลเซอร์กับกางเกงแนวสมาร์ตแคชวล หรือเดรสผ้าลูกไม้ แบบไหนจะเหมาะกับการถ่ายภาพลงประกอบบทความสัมภาษณ์ในเว็บไซต์?"

มาวินที่กำลังนั่งกินน่องไก่อยู่เงยหน้าขึ้นมามองชุดสองชุดที่จันถือออกมาและวางทาบตัว ก่อนจะตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด "สูท แล้วเปลี่ยนตัวข้างในเป็นสายเดี่ยวลูกไม้"

"เออ อัจฉริยะ ไม่ต้องแต่งเป็นเมียก็ได้ มาเป็นสไตลิสต์ให้ฉันแทนดีกว่า"

"ตัวเองก็เป็นดีไซเนอร์อยู่แล้วจะเอาสไตลิสต์ไปทำอะไรกัน"

"หรืออยากเป็นเมียมากกว่าก็ไม่ผิด"

"ไม่เป็นอะไรทั้งนั้น ไปแต่งตัวได้แล้ว ก่อนจะได้ไปไหนเลย"

"...บ่นขนาดนี้เป็นพอไปแล้วกัน"

@ Nymphomania Lingerie Shop By Yarinda

มาวินจอดรถที่หน้าร้านก่อนจะหันมองหน้าจัน "ตกลงวันนี้จะให้มารับकिโมง"

"สัปดาห์สามทุ่มครึ่งได้มัย นัดยัยเซอรินไว้สี่ทุ่ม"

"ยังจะปาร์ตี้อีกหรือวะ เมื่อดังยังไม่หายเหนื่อยะ"

"วันนี้จะไม่ลืมกินยาแก้เมาแล้วจ้ะ" จันชูสองนิ้วให้มาวินที่พยักหน้ารับแบบแค้นๆ เหมือนจะบอกว่าเรื่องของเธอเหอะ จากนั้นเขาก็ดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงจากรถพร้อมกับจัน เพื่อจะไปหยิบตัวอย่างผ้าไหมไทยที่จันเพิ่งได้มาใหม่จากหลังรถลงไปเก็บในร้านให้

"จันไปละนะ"

"อ้อ ทำงานสู้ๆ ละ อย่ามัวแต่น้ำลายหกใส่นางแบบสาวๆ นะ"

"ฉันไม่เหมือนเธอสักหน่อย อย่ามาเหมารวม" มาวินได้กลับมาทันที ก่อนจะพยักหน้าให้จันแทนการบอกลาแล้วเดินกลับออกไปที่รถ

จันมองส่งเขาจากในร้านพร้อมกับโบกมือให้ และคนในรถก็ลดกระจกลงเพื่อจะโบกมือตอบกลับมา...จันยืนยิ้มอยู่อย่างนั้นจน BMW Z4 ของมาวิน

หายลับไปจากสายตา ก่อนจะหันกลับมาทักทายลูกค้าในร้านที่กำลังเดินเลือกบรากันอยู่

"สวัสดิ์ค่ะคุณลูกค้า สนใจเป็นตัวไหนดีคะ แนะนำได้นะคะ :)"

"พี่คะ พี่เป็นเจ้าของร้านนี้ใช่ไหมคะ หนูเคยเห็นในนิตยสาร"

"ใช่ค่ะ"

"พี่สวยมากเลยคะ นี่หนูชอบบราร้านพี่มาก ใส่สบาย เช็กซี่มากด้วยคะ อีๆ"

"ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ เดี่ยวพี่แถมให้พิเศษเลย" ฉันทบิบัติให้น้องๆ สองคนที่ดูท่าจะเป็นเด็กมหา'ลัย ก่อนจะหยิบบราลูกไม้สีขาวคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุดให้เธอ "อันนี้เป็นดีไซน์ใหม่คะ ชื่อรุ่นวินัส"

"ว้าย น่ารักจังเลย"

"ลองดูนะคะ ถ้าชอบตัวไหนสามารถลองสวมดูได้เลย ปรีกษาเรื่องไซส์กับพนักงานร้านได้นะคะ"

"ขอบคุณค่ะ~ เจ้าของร้านนี้สวยจังเลย แพนก็หล่อด้วย เหมาะกันมากเลยคะ~"

"เอ๊ะ แพน?"

"ใช่ๆ พี่ผู้ชายคนเมื่อกี้ใช่ไหมคะ หนูเห็นเค้ามาบ่อยๆ"

ฉันอึ้งไปชั่วขณะหนึ่งจนลูกค้าสาวน้อยถึงกับงง ก่อนจะหัวเราะแล้วโบกไม้โบกมือปฏิเสธ

"หมอนั่นไม่ใช่แฟนพี่หรอกค่ะ"

"อ้าว ไม่ใช่เหรอคะ..."

"เป็นแค่เด็กชนของเฉยๆ ค่ะ"

"คะ...เด็กชนของ..."

"ไว้จะบอกเขาให้เขาคะว่าน้องชมว่าหล่อ" ฉันยิ้มให้กับสองสาวที่ได้แต่ยืนงง ก่อนจะเดินเข้าไปเตรียมตัวรอที่มุงงานจากเว็บไซต์ Girl Power มาสัมภาษณ์ลงคอลัมน์ Successful Business Woman อยู่ด้านหลังร้าน พอหลุดตัวลงนั่งก็เห็นลึงใส่ตัวอย่างผ้าที่มาวินยกรเข้ามาวางไว้ให้บนโต๊ะทำงานของฉันโดยไม่ต้องบอก ไม่รู้ว่าเขาทำแบบนี้มากี่ปีแล้ว อาจจะตั้งแต่...

ตอนเจอกันครั้งแรกสมัยมหา'ลัยแล้วละมั้ง คิดๆ ดูแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าเวลา
จะผ่านมานานขนาดนี้ แต่หมอนั่นก็ยังอยู่

ยังอยู่เป็นเพื่อนสนิทไม่ไปไหน ทั้งที่คนอื่นๆ ทั้งฉันไปจนไม่เหลือใคร
ตั้งนานแล้ว

เป็นผู้ชายเพียงคนเดียวที่ฉันเก็บเอาไว้ข้างกายมาตลอด...โดยที่เรา
ไม่เคยได้สัมผัสกันอย่างลึกซึ้งอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว

...หลังจาก 'คืนนั้น'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624751.html>